

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE JEANNE GALZY

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟ

διευθύντρια του Παρθεναγωγείου μήτρε άξαρνα στην τάξη κ' έκανε όλες τις μαθήτριες να παγώσουν από τον τρόμο τους. Κάθισαν δελά στο θρανίο τους, με τα μάγουλα φλογισμένα και μ' ένα κρυφά κ' άσπυκρότητο χτισσοάρδι. "Ήξεραν ότι κάθε φορά που έμπαινε η διευθύντρια στην τάξη, θα μάθαιναν κάποιο τρομερό περιστατικό. Κι' όλη η τάξη περιέμενε κ' άγωνία να πείθ ξαρνακά ο κερασνός.

—Ο κατάλογος με τους βαθμούς βρέθηκε σχισμένος και πεταμένος σ' ένα μέρος, που δέν θέλω να τό πώ, φώναξε η κ. διευθύντρια. Μπορούμε να βρούμε πολύ εύκολα τη μαθήτριά, που έκανε αυτό τό σφάλμα. Μά θέλουμε να την κάνουμε να τ' όμολογήσει μονάχη της κ' έτσι να εξιλειωθεί. Θά βροίκουμαι λοιπόν κάθε μέρα στο γραφείο μου, την ώρα του διαλείματος. "Ή ένοχος θά τιμωρηθή άσπυκρά, άν θελήσει να κρυφεί και να μη όμολογήσει τό σφάλμα της. "Άν έρθει όμως στο γραφείο και τά όμολογήσει όλα, θα της φερθούσε κ' έπειτα...

"Έπειτα καθέκασ από την έδρα και βγήκε από την τάξη. Τά κορίτσια, που είχαν σηκωθεί σάν αυτόματα, όλα μαζί, ξανακάθισαν κατάπληκτα. Και τό μάθημα τών "Έλλητικώων, που είχε διακοπή για μία στιγμή, ξαναόρισε.

"Ή δασκάλα διάβασε ένα ποίημα του Βίκτωρος Ούγκώ κ' έστρεψε, στίχο με στίχο, άρχισε να τό άναλύει. Τά μάτια της κατασκοπεύανε με ένα περιεργο τρόπο τις μαθήτριες... "Έκείνες έρριχναν ή μία στην άλλη άνησυχες ματιές, έκαναν συνθηματικά νοήματα και ψιθύριζαν ένα σωρό άκατάληπτα λόγια.

—Και πώς μπορούμε να μάθουν ποιά είναι ; ρώτησε άξαρνα μία φωνή από την τελευταία σειρά.

"Ή δασκωνίς "Αρριμά, ή δασκάλα, σηκώσε άπότομα τό κεφάλι της κ' είδε ότι όλη ή τάξη κίτταξε την Μαρσέλ Σβάρτς, τη μαθήτριά που είχε μιλήσει.

«Αυτή θάνα ή ένοχος », συλλογίστηκε.

Και της απάντησε :

—Θά την ανακαλύψουμε άπ' τά δακτυλικά άποτυπώματα !..

—"Όπως σ' άστυνομικά μυθιστορήματα ! έκανε ή Ζανίν Λουκάς, που νόμισε ότι ήταν εύκαιρία για να κάνει πνεύμα.

—"Ένα μηδενικό στην Ζανίν Λουκάς ! φώναξε τότε ή δασκωνίς "Αρριμά, κ' έξακολούθησε τό μάθημά της.

Πέρασαν δύο μέρες με την ίδια ταραχή και την ίδια άνησυχία. "Όλα τά κορίτσια είχαν τρομοκρατηθή. Κι' άξαρνα, ένα πρωί, ή Μόνα Ζινισό, ή καλύτερη μαθήτριά, τόλμησε να πη με θάρρος στη δασκάλα και μισοστά σ' όλη την τάξη :

—Δασκωνίς, εκείνη που έχασε τόν κατάλογο είχε μία κακή μαθήτριά. Γιατί μ' αείτν τόν τρόπο θέλεις να έξαφανίστη τους κακούς βαθμούς της.

"Ό συλλογισμός της ήταν τέλειος. Μά ή κακιά μαθήτριάς άρχισαν να διαμαρτυρώνται.

—Μπορεί νάχη κανείς κακούς βαθμούς και να μη θέλη να στήσει τόν κατάλογο ! φώναξαν.

Μά εκείνη που φώναζε πού πολύ δέν ήταν ή Μαρσέλ Σβάρτς. "Ήταν ή Φρανσίν Μενιέ...

«Δέν θα την βρούμε ποτέ », συλλογίστηκε ή δασκωνίς "Αρριμά.

Την ίδια στιγμή όμως σηκώθηκε όρθή ή Λίτσα "Αρνού, εκείνη ή κοί-

τας άγρια. Καμιά δύναμη δέν θα μπορούσε να σέ γλυτώσει από τόν τρομερό θάνατο που σέ περιμένει!...

Παρακολουθούσαμε τη σκηνή αυτή, παγωμένοι από τό φόβο μας...

—Έσπετα, καθαρά και ευδιάκριτα τά πιράνας ν' άνοίγουν θαλαίρες πλήγεις στο πρόσωπο του Ζοζέ και στα χέρια του... Τά νερά είχαν βαφική κόκκινα σέ κείνο τό σημείο... Γ' άπελευσιμένα ξεφωφωμένα τό ληστού καρφώνονταν σάν μαχαίρια στην καρδιά μας. Μά ποιός θα μπορούσε να τόν σώσει από τά τρομερά σαρκοκόφορα μύρια;

"Ό Ζοζέ έκανε μερικές ακόμα κινήσεις και ύστερα έξαφαιρίστηκε κάτω από την επίφανεία του ποταμού... Τά πιράνας δέν θ' άργούσαν ν' άποτελειώσουν τό έργο τους...

"Ό άδελφός της νέας έβγαλε τότε τό πλατύουρο καπέλλο του, σταυροκοπήθηκε με μεγάλη ευλάβεια και ψιθύρισε, σάν καλός καθολικός:

—"Ό Θεός άναπαύσει την ψυχή σου, Ζοζέ!...

ΡΟΖΙΤΑ ΦΟΡΜΠΣ

κλα, με τό ξανθό κεφάλια.

—"Εγώ είμαι ή ένοχος ! φώναξε δυνατά, κ' έπειτα έπεσε με κομμένη την άνάσα πάνω στο άνοιχτό βιβλίο της κ' άρχισε πάλι να κλαίη κ' άναφυλλήτα.

***

"Ή δασκωνίς "Αρριμά πήγε άμέσως την ένοχη στη διευθύντρια. "Έπειτα ξαναέφρασε για να μάθι τό άποτέλεσμα. "Ή διευθύντρια είχε σηματίσει τη γνώμη ότι ή Λίτσα "Αρνού δέν ήταν ένοχη !...

—Τί άίνιγματική που είναι ή ψυχή τών παιδιών ! της είπτε. Κάτω άλλη έσκιζε τόν κατάλογο. Κι' όμως...

"Ή Λίτσα "Αρνού τιμωρήθηκε έλαφρά. "Ήταν καλή μαθήτριά και για αυτό δέν την απέβαλαν από τό Παρθενάγωγείο. Στα διαλείματα μόνον ήταν ύποχωρημένη κ' κάθεται μέσα στην τάξη, στο τελευταίο θρανίο, μονάχη της.

"Ή σημαδητριάς της συμφώνησαν όλες να πάγουν να της μιλήν και την κίτταζαν με περιφρόνηση, όπως κίτταζαν έναν έγκληματία. "Ακόμη κ' ή κακιά μαθήτριάς, δέν της μιλούσαν. Ούτε κ' ή Μαρσέλ Σβάρτς. Ούτε κ' ή Φρανσίν Μενιέ...

"Έτσι κάθε μέρα τό προσώπαύ αυτής της κοίκαας άδυνατίσε περισσότερο. Τά μάτια της είχαν τώρα δύο μαύρους κύκλους και τά κόκκινα χείλη της ήσαν στεγνά. "Ή Λίτσα "Αρνού δέν είχε πεία καμιά φίλη... Καμιά !...

«Αυτή ή μικρούλα θ' άρρωστήσει», συλλογίστηκε ή δασκωνίς "Αρριμά. Και μία μέρα ρώτησε την τάξη :

—Γιατί δέν μιλάτε πεία της Λίτσας "Αρνού ;...

"Ή Λίτσα "Αρνού από τό τελευταίο θρανίο την κίτταζε κ' ένα ίκετευτικό βλέμμα κ' ύστερα δάκρυσε.

—Μάς τό έχουν άπαγορεύσει... της απάντησαν μερικές φωνές.

—Γιά σαράντα μέρες, εξήγησε με άσπυκρότητα ή Μόνα Ζινισέν.

—Μά, για σταθήτε, έκανε ή δασκωνίς "Αρριμά. "Ή Λίτσα "Αρνού δέν έχει καμιά φίλη έδώ μέσα ;

Τά κόκκινα χείλη της Λίτσας "Αρνού άρχισαν να τρέμουν. "Από τά μάτια της άρχισαν να κυλούν χοντρά και θερμά δάκρυα. "Όλες ή μαθήτριάς τότε γύρισαν τό κεφάλι τους και κίτταξαν την Φρανσίν Μενιέ. Μά ή Φρανσίν Μενιέ τις κίτταζε άγροιστή και θυσιωμένη.

"Ή Λίτσα τότε, με δάκρυα στα μάτια, φώναξε, πνιγμένη άπ' τους λυγμούς :

—"Όχι, δασκωνίς !... Δέν έχω καμιά φίλη !...

Και δάκρυσε τά κόκκινα χείλη της, για να μη τρέμουν.

***

Στό διάλειμα ή δασκωνίς "Αρριμά δέν βγήκε από την τάξη. "Έμεινε με την ένοχη. Κι' αυτή τη φορά τά είχε καταλάβει όλα. Και τη θυσία της και την τραγική άπογοήτευσί της. Και της είπτε :

—Λίτσα, αυτό που έκανες είναι πολύ άδιορο ! Ναι, πολύ άδιορο ! "Ακόμη και μεγάλοι δέν θα είχαν τό θάρρος σου... Κατάλα-

βαίνω ότι θυσιώθηκες για να σώσεις από μά άσπυκρή τιμωρία μία φίλη σου, την ένοχη... Είπες ψέμματα πρός χάριν της. Πήρες τό βάρος άπάνω σου...

Τά δάκρυα τότε της Λίτσας στέρεψαν. Τό πρόσωπό της χλώμισσε άπό την κατάπληξη κ' έπειτα μία άπεριόρατη πίκρα έκανε τά χείλη της να τρέμουν.

—Μην τό πητε σέ κανέναν, δασκωνίς... Σάς ίκετεύω ! παρακάλεσε τη δασκάλα της. Ναι... Δέν έχω πεία καμιά φίλη. "Όπως κ' ή άλλες, δέν μου μιλάει πεία, ούτε ή Φρανσίν Μενιέ. Δέν μου μιλάει !...

Κι' ή Λίτσα "Αρνού έσκυψε τό ξανθό κεφάλι της κ' άρχισε πάλι να κλαίη με βουθά άναφυλλήτα. Μά δέν είχε πεία δάκρυα. Είχαν στερέψει. Είχε κλάψει τόσο πολύ, γιατί κ' αυτή, ή Φρανσίν Μενιέ, ή ένοχη, ξεχασε την θυσία της κ' είχε πάρει πεία να της μιλήη — όπως κ' άλλες !

"Α ! πόσο πικρά είχε άπογοητευθή ή Λίτσα "Αρνού ! Μά χωρίς παρόνοιο, ύπέφερε ως τό τέλος τό μαρτύριο της. "Έβλαιγε πικρά. Είχε θυσιασθή για μία άχάριστη φίλη της...

JEANNE GALZY

